

Блиц, 09.02.2009

Црква је одвојена од државе, само треба то још неко да објасни Светом архијерејском синоду, црквеној влади. Протекле недеље огласили су се поводом војвођанског статута. Немам ништа против и сматрам да је црква и њена влада легитиман саговорник у друштвеним пословима, аман се овај Синод понаша као странка и оглашава, осим у ускршњо-божићним посланицама, као ексклузиван политички партнер државе. Када смо последњи пут чули глас цркве у пословима који нису баш државни. Рецимо, да кажу нешто о насиљу у школама и породици, корупцији и грамзивости, неку реч утехе за незапослене и болесне... Јок, слабо их то занима, за разлику од пастве коју то и те како занима.

Синод се не лађа мастила ако писмо, као у последњем случају, не иде на адресу Бориса Тадића, а у конкретном случају документа којим се дефинише обим војвођанске аутономије, још на руке премијера и председнице Скупштине Србије. Војвођанска власт мала је адреса за тако уображену црквену владу која општи само с боговима. А камоли да се црква удостојила да учествује у расправи када се тај статут писао, па да својим сугестијама и утицајем, обезбеди, можда, да у том статуту не пише оно што сад хоће да поништи.

Црква у нас дође више као нека група за притисак него интересна група, мада је ово друго легитимнији статус црквене организације. Ненад Чанак је, по обичају, претерао, па изјављује да су овакве активности цркве противуставне и противзаконите, а боље би било да је рекао да су овакве активности цркве лицемерне и непродуктивне.

Пише: Драгољуб Жарковић
уторак, 10 фебруар 2009 16:33

Писмо црквене владе, наиме, у границама је закона, али овоземаљских, али нешто нисам сигуран да је у складу с божјим законима, јер овај Синод све више личи на странку у оснивању.

Могућно је да њихово понашање диктира и политичка борба за наслеђе, унутар цркве и самог Синода, али ако је то тачно, онда би то био допринос критици, а не олакшавајућа околност.

Црква се, дакле, све више меша у послове државе, јер се не обраћа народу и пастви, већ општи с променљивим елементима друштва, онима које бирамо сваке четири године или чешће, онима који долазе и пролазе, док су, ваљда, народ и црква дати заувек, или, они у то верују, барем за себе.

Недостаје само још да почну да пишу амандмане на појединачна законска решења и да их у прописаној форми достављају надлежним службама.

Питање је, дакле, с ким црква општи у овом друштву. С народом и верницима или с Борисом Тадићем данас, а сутра с неким другим Борисом Тадићем. И шта он да ради с тим писмом. Формално, оно нема већу вредност од било ког другог писма о овој или некој другој теми.